

Lekcja 11

10 czerwca

PIECZĘĆ BOGA I ZNAMIE BESTII, cz. I

Część I: Przegląd

Apokalipsa Jana jest księgą kontrastów. W lekcji bieżącego tygodnia omówimy pieczęć Boga i znamię bestii. Przez wieki sobota była szczególnym znakiem lojalności wobec Boga. Sobota świadczy, że Bóg jest godny czci jako Stwórca wszechświata. Znamię bestii także dotyczy oddawania czci. Szatan wprowadził fałszywy dzień odpoczynku, pierwszy dzień tygodnia, jako symbol swojej władzy. Ostatni konflikt między Chrystusem a szatanem rozegra się o to, kto jest godny panować we wszechświecie. Ponieważ Jezus jest Dawcą życia, jest godny czci. Szatan dobrze wie, że jest to jedna z zasadniczych kwestii w wielkim boju między dobrem a złem. Dlatego szatan atakuje sobotę, symbol autorytetu Boga jako Stwórcy.

Ze względu na centralną rolę soboty w ostatnim konflikcie wiemy, że konflikt ten dotyczy prawa Bożego. W lekcji tego tygodnia przyjrzymy się zagadnieniom związanym z ostatnią wojną na Ziemi. W Ap 14,12 czytamy: „Tu się okaże wytrwanie świętych, którzy przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa”. Chrystusowa reszta w czasie końca to ci, którzy przez wiarę przyjęli dar sprawiedliwości Chrystusa, dzięki czemu zostali uzdolnieni do przestrzegania przykazań Bożych.

Lekcja bieżącego tygodnia pozwoli nam także w pełni zidentyfikować moc przedstawioną w Ap 13 jako bestia z morza. Odkryjemy, że moc ta, przypisująca sobie autorytet należący wyłącznie do Boga, tak naprawdę naśladuje smoka, szatana. Bestia ta wyrosła na ruinach imperium rzymskiego i usurpuje sobie rolę, której Bóg nigdy jej nie nadał.

Część II: Komentarz

Przegląd: Ci, którzy przyjmują przesłania trzech aniołów, odwracają się od Babilonu i jego fałszywych nauk. W wyniku tego otrzymują podwójną pochwałę - za posłuszeństwo i posiadanie wiary Jezusa (Ap 14,12). Cierpliwie czekają na powtórne przyjście Jezusa, gdyż są wytrwali i niewzruszeni w zaufaniu do Boga i posłuszeństwie Jego prawu. Nic nie zmieni ich stanowiska. W *Gill's Exposition of the Bible* znajduje się ciekawy komentarz do Ap 14,12: „Oto są ci, którzy przestrzegają przykazań Bożych - a nie ludzkich wymysłów i tradycji antychrysta, ale zasad Ewangelii takich, jakie zostały wyłożone w Słowie Bożym, bez zmian i wypaczeń. Przestrzegają przykazań, bo zostali przyjęci przez Boga, miłują Go i zabiegają o Jego chwałę. Różnią się zasadniczo od czcicieli bestii i zostali zachowani od odstępstwa. Są oni świadkami (...) i resztą potomstwa niewiasty, z którą smok toczy wojnę przy pomocy bestii” (*Gill's Exposition of the Bible*, komentarz do Ap 14,12, biblestudytools.com/commentaries/gills-exposition-of-the-bible/revelation-14-12.html).

Zbawieni z łaski, ci, którzy należą do reszty, różnią się istotnie od czcicieli bestii z morza, gdyż miłują Jezusa i są posłuszni Jego przykazaniom. Mają nie tylko wiarę w Jezusa, ale także wiarę Jezusa - wiarę daną im przez Jezusa, i to taką, która uzdalnia ich do zwyciężania. Ta wiara prowadzi do posłuszeństwa i uzdalnia ich do wytrwania w wierności nawet wtedy, kiedy większość ludzi na świecie pokłoni się bestii z morza. Mieć wiarę Jezusa to pozwolić, by Jezus żył w nas swoim życiem. Na krzyżu Jezus ufał miłości swego Ojca nawet wtedy, kiedy nie mógł doświadczyć troski Ojca i Jego współczucia dla Syna cierpiącego za grzechy świata. Wiara Jezusa w naszych sercach uzdalnia nas do ufania Jezusowi we wszystkich doświadczeniach życia.

Identyfikacja bestii z morza

Wskazówki pozwalające zidentyfikować bestię z morza w Ap 13 są niezwykle precyzyjne. W lekcji bieżącego tygodnia omówimy trzy szczególne cechy bestii z morza. Pierwsza wskazówka dotyczy pochodzenia tej mocy. „Smok dał jej swą moc, swój tron i wielką władzę” (Ap 13,2 BT). Kim jest smok, który dał bestii z morza moc, tron i władzę?

O smoku jest mowa już w Ap 12. Wersety 3-5 informują nas, że „smok” - diabeł - bacznie śledził „niewiastę”, by „skoro tylko porodzi” zgładzić jej „dziecię”, które później „zostało porwane do Boga i do jego tronu”. Owo „dziecię” to z pewnością Chrystus. Smok jest jasno zidentyfikowany w tych wersetach. W bezpośredni sposób Słowo Boże mówi, że smok to diabeł czyli szatan (Ap 12,8-9). Za bestią wychodzącą z morza stoi nie kto inny jak arcywróg Boga i ludzkości. Diabeł posługuje się ludźmi. Jak Bóg działa przez swój Kościół, tak diabeł działa przez gigantyczny system odstępczej religii odrzucający prawdę objawioną przez Boga i lekceważący prawo Boże. Choć smok oznacza przede wszystkim szatana, to jednak imperium rzymskie zostało tak ściśle utożsamione z planami i dążeniami zwodziciela, iż symbol smoka odnosi się także do Rzymu (zob. Dn 7,7). Szatan posługiwał się pogańskim Rzymem próbując zgładzić Jezusa wkrótce po Jego narodzeniu (Mt 1,1-20). Posłużył się także rzymską władzą, by doprowadzić do ukrzyżowania Chrystusa. Rzymski namiestnik Piliat skazał Jezusa na śmierć (Mt 27,2.17-26). Rzymscy kaci przybili Go do krzyża (Mt 27,27.35). Rzymski strażnik przebił włócznią Jego bok (J 19,34). Rzymską pieczęcią opatrzonego Jego grób (Mt 27,66), którego strzegła rzymska straż (Mt 27,62-65).

Później smok, także za pośrednictwem pogańskiego Rzymu, dał bestii z morza jej siedzibę czyli tron. Stało się to, kiedy cesarz Konstantyn postanowił przenieść stolicę imperium z Rzymu do Konstantynopola (obecnie Stambuł w Turcji). Wskutek tego powstał wakat w Rzymie, dawnej stolicy cesarskiej.

„Przenosząc się na wschód, Konstantyn zostawił miejsce biskupom Rzymu. (...) Papiestwo jest jedynie »cieniem« zmarłego imperium rzymskiego zasiadającym na jego grobie” (Arthur P. Stanley, *Lectures on the History of the Eastern Church*, Nowy Jork 1862, s. 305). Tak więc bestia z morza w Ap 13 to papieski system religijny. Musimy pamiętać, że proroctwo to dotyczy systemu, a nie poszczególnych osób z nim związanych. Bestia z morza to nie konkretna osoba, ale organizacja fałszywej religii.

Druga wskazówka Ap 13 dotycząca tożsamości bestii z morza ściśle wiąże się z pierwszą. Moc wyrosła z pogańskiego Rzymu domaga się religijnej czci, a zatem ma religijny charakter. W Ap 13,3-4 czytamy: „A cała ziemia w podziwie powiodła wzrokiem za Bestią. (...) I Bestii pokłon oddali” (BT). Opisana tu organizacja jest religią tworzącą system o ogólnościowym zasięgu.

To spostrzeżenie prowadzi nas do trzeciej wskazówki zawartej w charakterystyce bestii z morza w Ap 13, mianowicie jej bluźnierczej postawy i praktyki (Ap 13,5-6). Czym jest bluźnierstwo według *Biblii*? Jezus był niesłusznie posądzany o bluźnierstwo z dwóch powodów. Na podstawie zarzutów, jakie Mu stawiano, dochodzimy do wniosku, że według *Biblii* z bluźnierstwem mamy do czynienia wtedy, gdy (1) ktoś udaje lub twierdzi, że jest Bogiem albo przypisuje sobie przywileje i uprawnienia Boga oraz (2) gdy ktoś twierdzi, że ma prawo odpuszczania grzechów. W przypadku Jezusa oba zarzuty były niesłuszne, gdyż jako Bóg posiada On wszystkie cechy i władzę Boga, w tym prawo odpuszczania grzechów (zob. J 10,33; Łk 5,21).

Kościół rzymski ma dwie szczególnie doktryny zbieżne z biblijną definicją bluźnierstwa. Pierwsze to twierdzenie, iż przedstawiciele Kościoła mają prawo odpuszczania grzechów. Drugie to przypisywanie papiestwu roli Boga na Ziemi.

Tylko Jezus jest prawdziwym Kapłanem ludzkości i tylko On może odpuszczać grzechu. Faktem jest, iż nikt z ludzi nie ma sprawiedliwości wystarczającej, by osobiście występować przed Bogiem. Potrzebujemy Pośrednika, a wspaniałą wieścią jest to, że mamy najlepszego Pośrednika, Jezusa Chrystusa. *Pismo Święte* uczy, że jest tylko „jeden (...) pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Chrystus Jezus” (1 Tm 2,5).

Na dowód tego, że Kościół rzymski wypełnia także drugą część biblijnej definicji bluźnierstwa, zacytujmy z oficjalnego katolickiego źródła wyraźne oświadczenie w kwestii statusu papiestwa: „Papież posiada godność tak wielką i jest tak wywyższony, iż nie jest już jedynie człowiekiem, ale niejako Bogiem i zastępcą Boga. (...) Dlatego papież jest koronowany potrójną koroną, jako Król Nieba, Ziemi i Podziemia. (...) Papież jest niejako Bogiem na Ziemi (...) Królem królów (...) któremu przez wszechmocnego Boga zostało powierzone kierowanie (...) królestwem Niebios” (Lucius Ferraris, „Papa”, art. 2, *Prompta Bibliotheca*, Wenecja 1772, t. 6, s. 26-29, reprint, Rzym 1899).

Apokalipsa Jana wywyższa Jezusa, identyfikuje lud Boży w czasie końca i demaskuje bestię, podając jej szczególne cechy, abyśmy byli przygotowani na nadchodzący konflikt.

Część III: Zastosowanie

Do przemyślenia: Niektóre osoby odbierają Boże potępienie organizacji religijnej, która czyni tyle dobra w świecie przez swoje szkoły, szpitale i służbę humanitarną, jako nieco zbyt surowe i niesprawiedliwe. Jednak liczy się nie tylko to, czy dana organizacja czyni coś dobrego. W końcu musimy odpowiedzieć na pytanie: Czy organizacja ta jest wierna Jezusowi i nauce *Pisma Świętego*? Co stoi za ogólnościowym wpływem tej organizacji i czy prowadzi ona świat do zjednoczenia religii z państwem, jak zapowiada proroctwo? *Apokalipsa Jana* zapowiada, że pod patronatem Rzymu władze świeckie odbiorą ludziom wolność religijną, a lud Boży czekać będzie ekonomiczne wykluczenie, ucisk, prześladowanie i wyrok śmierci.

Poproś uczestników studium, by przeczytali na głos i omówili następujące trzy ważne punkty dotyczące lekcji bieżącego tygodnia:

1. Bądź świadomy tego, co dzieje się w świecie. *Apokalipsa Jana* zapowiada powstanie religijno-politycznej unii. Jezus powiedział swoim uczniom w związku z Jego powtórным przyjściem: „Czuwajcie więc, bo nie wiecie, którego dnia Pan wasz przyjdzie” (Mt 24,42). Co Jezus ma na myśli mówiąc o „czuwaniu”? W jaki sposób praktycznie możemy czuwać?

2. Bądź gotowy. Czas przygotowania na ostatni kryzys na Ziemi jest teraz. Kryzysy nie wyrabiają charakteru, ale go ujawniają. Teraz jest czas, byśmy „umacniali się w Panu i w potężnej mocy jego” (Ef 6,10). Pomyśl o kryzysie, jaki niedawno przeżyłeś. Co objawił ci o tobie? W jakich sprawach potrzebujesz wzmocnienia twojej więzi z Bogiem, aby twój charakter mógł się rozwijać? Jak możemy być gotowi na powtórne przyjście Chrystusa?

3. Bądź aktywny. Jezus powiedział: „Będziecie mi świadkami” (Dz 1,8). Jeśli kiedykolwiek był czas na aktywne głoszenie miłości Boga, nauczanie Jego Słowa i przekazywanie Jego przesłania na czas końca, to z pewnością jest dzisiaj. W jaki sposób w nadchodzącym tygodniu możesz przekazywać bliźnim przesłanie Chrystusa na czas końca?